

Hersenweefsel kleefde als natte, grijze pluizen aan de mouwen van dr. Kay Scarpetta's operatieschort en de voorkant zat vol bloedspatten. Stryker-zagen maakten gierende geluiden, stromend water liep klaterend weg en botzaagsel zweefde als wolken meel door de ruimte. Drie tafels waren bezet en er waren meer lichamen onderweg. Het was dinsdag 1 januari, nieuwjaarsdag.

Ze hoefde zijn bloed niet te laten onderzoeken om te weten dat haar patiënt had gedronken voordat hij met zijn teen de trekker van het geweer had overgehaald. Meteen toen ze hem opensneed, had ze de penetrante stank geroken van alcohol die in het lichaam wordt afgebroken. Toen ze lang geleden assistent forensisch patholoog-anatoom was, had ze zich wel eens afgevraagd of verslaafden, als ze eens in een lijkenhuis zouden mogen rondkijken, van schrik zouden afkicken. Als ze hun een hoofd zou laten zien dat als een eierdopje was geopend en hun de stank van postmortale champagne zou laten ruiken, zouden ze voortaan misschien alleen Perrier drinken. Was het maar waar.

Ze keek toe terwijl haar plaatsvervanger, Jack Fielding, een glanzende massa organen uit de borstholte haalde van een student die bij een geldautomaat was beroofd en neergeschoten, en wachtte op zijn uitbarsting. Die ochtend had hij in de stafvergadering woedend opgemerkt dat het slachtoffer even oud was als zijn dochter en dat ze allebei hardlopers waren die medicijnen studeerden. Als Fielding zich een geval persoonlijk aantrok, hadden ze daar bij de afhandeling allemaal onder te lijden.

‘Slijpen we tegenwoordig de messen niet meer?’ schreeuwde hij.

Het trillende blad van een Stryker-zaag maakte een hoog, fluïtend geluid toen de mortuariumassistent een schedel opende en terugriep: ‘Sta ik soms uit mijn neus te vreten?’

Fielding gooide zijn chirurgemesje kletterend terug op de kar. ‘Hoe moet ik hier verdomme fatsoenlijk mijn werk doen?’

‘Jezus, kan iemand die man een kalmeringsmiddel geven?’ De mortuariumassistent wipte het schedeldak voorzichtig met een beitel omhoog.

Scarpetta legde een long op de weegschaal en schreef met een

Smart Pen het gewicht op een Smart Notepad. Nergens lag een balpen, klembord of formulier. Als ze straks weer boven was, hoefde ze alleen nog alles wat ze had opgeschreven of geschetst te downloaden in haar computer. Maar de technologie was niet toereikend voor haar stroom gedachten, die ze, wanneer ze klaar was en haar handschoenen had uitgetrokken, nog steeds moest dicteren. Haar praktijk voor forensische pathologie was uitgerust met alle moderne faciliteiten die ze als noodzakelijk beschouwde in een wereld die ze niet langer herkende. Een wereld waar het publiek alles geloofde wat forensisch pathologen in tv-series presteerden en waar geweld niet langer een maatschappelijk probleem was, maar oorlog.

Ze sneed de long open en stelde vast dat het gladde, glanzende longvlies intact was, maar dat de longblaasjes in het donkerrode longweefsel waren beschadigd. Een minimale hoeveelheid roze schuim. Verder geen ernstig letsel en aan de bloedvaten was niets bijzonders te zien. Ze keek op toen haar administratief medewerker, Bryce, binnenkwam, met een zowel minachtende als afwerende uitdrukking op zijn jeugdige gezicht. Hij was niet overgevoelig wat het werk in het mortuarium betrof, maar het stond hem om begrijpelijke redenen tegen. Hij trok gauw een paar papieren handdoeken van de rol, wikkelde ze om zijn hand en pakte de hoorn van de zwarte telefoon aan de muur, waarvan een van de lampjes brandde.

‘Benton, ben je daar nog?’ vroeg hij. ‘Ze staat hier met een groot mes in haar hand. Heeft ze je al verteld wat de specialiteiten van de dag zijn? Die studente van Tufts is het ergst, haar leven was maar tweehonderd dollar waard. De Bloods of de Crips, zo’n klootzak van een van die bendes, je zou hem op die bewakingsvideo eens moeten zien. Het is op het nieuws. Die zaak is niets voor Jack, maar vraagt iemand ooit hoe ik erover denk? Die gast staat op ontploffen. En een zelfmoordgeval, ja. Was zonder één schrammetje uit Irak teruggekomen, helemaal oké. Prettige feestdagen, maak wat moois van je leven.’

Scarpetta duwde haar masker omhoog, trok haar bebloede handschoenen uit en wierp ze in een felrode emmer voor milieugevaarlijk afval. In een diepe stalen gootsteen schrobde ze haar handen schoon.

‘Slecht weer, binnen en buiten,’ babbelde Bryce door tegen Ben-

ton, die niet van babbelen hield. ‘Een volle bak en Jack die helemaal depri is, of heb ik dat al gezegd? Misschien moet hij in therapie of zo. Een weekendje weg naar dat Harvard-ziekenhuis van jou? Waarschijnlijk kan zijn gezin dan wel mee...’

Scarpetta nam de hoorn van hem over, trok de papieren handdoeken eraf en gooide ze in de vuilnisbak.

‘Hou op met dat gezeur over Jack,’ zei ze tegen Bryce.

‘Volgens mij slikt hij weer steroïden en is hij daarom zo chagrijnig.’

Ze keerde hem en alle bedrijvigheid de rug toe.

‘Wat is er?’ vroeg ze aan Benton.

Ze hadden elkaar die morgen heel vroeg al gesproken, en dat hij een paar uur later weer belde, terwijl ze in de autopsiezaal aan het werk was, voorspelde niet veel goeds.

‘Het spijt me, maar we hebben een probleem,’ antwoordde hij.

Dat had hij gisteravond ook gezegd, toen ze thuiskwam van de plaats met de geldautomaat waar de moord was gepleegd en hij net zijn jas stond aan te trekken om naar Logan te gaan en de shuttle te nemen. De politie in New York had hem onmiddellijk nodig.

‘Jaime Berger vraagt of jij ook kunt komen,’ vervolgde hij.

Altijd wanneer Scarpetta die naam hoorde, kreeg ze een knoop in haar maag en dat had niets te maken met de openbaar aanklager van New York zelf, maar met een periode uit haar leven die ze wilde vergeten.

‘Hoe eerder, hoe liever,’ zei Benton. ‘Kun je de shuttle van een uur halen?’

Op de klok aan de muur zag ze dat het tegen tien liep. Ze moest afmaken waar ze mee bezig was, douchen en eerst langs huis gaan. Lunch, dacht ze. Ambachtelijke mozzarella, erwtensoepp, gehaktballen, brood. Wat nog meer? De ricotta met verse basilicum die Benton zo lekker vond op een verse pizza. Dat had ze gisteren allemaal klaargemaakt, toen ze nog niet wist dat ze oudejaarsavond in haar eentje zou doorbrengen. In hun appartement in New York was niets te eten. Als Benton daar alleen was, ging hij meestal ergens iets halen.

‘Kom rechtstreeks naar het Bellevue,’ ging Benton verder. ‘Zet je tassen maar in mijn kantoor. Ik zal je werkkoffer alvast meenemen.’

Boven het ritmische gerasp uit van een mes dat met lange, felle ha-

len werd geslepen kon ze hem nauwelijks meer verstaan. De bel van de binnenplaats rinkelde schel en op het scherm van de intercom op het aanrecht stak de in een donkere mouw gestoken arm van een medewerker van een besteldienst uit het raampje van een wit busje.

‘Kan iemand alsjeblieft opendoen?’ riep Scarpetta boven het lawaai uit.

Op de gevangenisafdeling van het moderne complex van het Bellevue Hospital verbond de dunne draad van Bentons koptelefoon hem over een afstand van tweehonderdveertig kilometer met zijn vrouw.

Hij vertelde haar dat er de vorige avond op de forensische psychiatrie afdeling een man was opgenomen en zei: ‘Berger wil dat jij zijn verwondingen onderzoekt.’

‘Waar wordt hij van verdacht?’ vroeg Scarpetta.

Op de achtergrond hoorde Benton onverstaanbare stemmen en het gebruikelijke lawaai van het mortuarium – dat hij wrang haar ‘sloopterrein’ noemde.

‘Dat staat nog niet vast,’ antwoordde hij. ‘Maar er is gisteravond een heel ongewone moord gepleegd.’

Hij tikte op het neerwaartse pijltje op zijn toetsenbord om het beeld op zijn computerscherm te laten scrollen.

‘Bedoel je dat er nog geen gerechtelijk bevel voor dat onderzoek is?’ klonk de stem van Scarpetta, overgebracht met de snelheid van het geluid.

‘Nog niet. Maar deze man moet zo gauw mogelijk onderzocht worden.’

‘Dat had allang moeten gebeuren. Meteen nadat hij was opgenomen. Als er sporen waren die iets konden uitwijzen, zijn die nu waarschijnlijk vervuild of verdwenen.’

Benton tikte nog steeds op het pijltje en las wat er op het scherm stond, en hij vroeg zich af hoe hij het haar zou vertellen. Hij hoorde aan haar stem dat ze het nog niet wist en hij hoopte van harte dat ze het niet van een ander zou horen. Hij had Lucy, haar nichtje, op het hart gedrukt dat hij Kay op de hoogte wilde brengen en hij rekende erop dat ze zich bij zijn wens zou neerleggen. Maar hij had het onderwerp nog steeds niet aangeroerd.

Toen Jaime Berger hem een paar minuten geleden had opgebeld, had ze heel zakelijk geklonken, waaruit hij had opgemaakt dat ook

zij de smerige roddels op internet nog niet had gelezen. Waarom hij toen niet meteen iets tegen haar had gezegd, wist hij eigenlijk niet. Maar hij had zijn mond gehouden en dat was stom van hem. Hij had al veel eerder eerlijk tegen haar moeten zijn. Hij had haar al bijna een halfjaar geleden alles moeten uitleggen.

‘Het zijn oppervlakkige wonden,’ zei hij tegen Scarpetta. ‘Hij zit afgezonderd, wil niets zeggen en wil niet meewerken tot jij er bent. Berger wil niet dat iemand hem beïnvloedt en heeft besloten dat het onderzoek wel zolang kan wachten. Omdat hij dat wil...’

‘Sinds wanneer heeft een gevangene iets te vertellen?’

‘Politieke redenen, en hij is geen gevangene. Niemand die op die afdeling wordt opgenomen, wordt als een gevangene beschouwd. Het zijn allemaal patiënten.’ Hij hoorde hoe omslachtig en nerveus hij praatte, wat niets voor hem was. ‘Ik heb al gezegd dat er nog geen aanklacht tegen hem is ingediend. Er is geen arrestatiebevel, helemaal niets. Eigenlijk is hij een gewone patiënt. We kunnen hem niet dwingen de minimale tweeënzeventig uur te blijven, omdat hij geen toestemmingsformulier heeft ondertekend en zoals ik al zei, is hij niet in staat van beschuldiging gesteld. Nog niet tenminste. Misschien zal dat gebeuren nadat jij hem hebt onderzocht. Maar voorlopig kan hij weg wanneer hij wil.’

‘Dus je verwacht dat ik iets zal vinden waardoor de politie hem kan beschuldigen van moord? En wat bedoelde je toen je zei dat hij dat formulier... Wacht even, je wilt me toch niet wijsmaken dat die patiënt naar de gevangenisafdeling is gebracht onder de voorwaarde dat hij daar elk moment kan vertrekken?’

‘Ik leg het je straks wel allemaal uit. Ik verwacht helemaal niet dat je iets vindt. Echt niet, Kay. Ik vraag alleen of je wilt komen omdat het een heel ingewikkeld geval is. En Berger wil je er graag bij hebben.’

‘Al bestaat de kans dat de patiënt straks verdwenen is.’

Hij hoorde de vraag die ze niet wilde stellen. Hij gedroeg zich niet als de kalme, onverstoorbare forensisch psycholoog die ze al twintig jaar kende, maar dat wilde ze niet zeggen. Ze stond in het mortuarium en ze was niet alleen. Ze wilde niet vragen wat er in vredesnaam met hem aan de hand was.

‘Hij verdwijnt beslist niet voordat hij jou heeft gesproken,’ zei Benton.

‘Ik begrijp niet waarom hij daar zit.’ Ze liet het onderwerp niet rusten.

‘Dat weten wij ook niet zeker. Maar het komt erop neer dat hij er bij de politieagenten die op de plaats van het misdrijf aankwamen op aandrong dat hij naar het Bellevue werd gebracht.’

‘Hoe heet hij?’

‘Oscar Bane. Hij zei dat ik de enige was die het psychologisch onderzoek mocht doen, en daarom hadden ze mij gebeld en moest ik meteen naar New York. Hij is bang voor artsen, krijgt paniek-aanvallen.’

‘Hoe wist hij wie je was?’

‘Doordat hij weet wie jij bent.’

‘Hij weet wie ik ben?’

‘De politie heeft zijn kleren, maar hij zegt dat als ze lichamelijk bewijsmateriaal willen hebben terwijl hij niet is aangeklaagd, jij dat moet verzamelen. Nou ja, ik heb het je al uitgelegd. We hoopten dat hij zou kalmeren en ons toestemming zou geven er een plaatselijke forensisch arts bij te roepen, maar dat kunnen we wel vergeten. Hij is niet te vermurwen. Zegt dat hij doodsbang is voor dokters. Hij lijdt aan odynofobie en dishabiliofobie.’

‘Je bedoelt dat hij bang is voor pijn en bang om zijn kleren uit te trekken?’

‘En caligynefobie. Angst voor mooie vrouwen.’

‘Ah, daarom zal hij zich bij mij veilig voelen.’

‘Het laatste was een grapje. Hij vindt jou mooi en is beslist niet bang voor je. Ik ben degene die bang zou moeten zijn.’

Dat was waar. Benton wilde haar niet bij deze zaak betrekken. Hij wilde niet dat ze zelfs maar naar New York kwam.

‘Laat me alles even op een rijtje zetten. Jaime Berger wil dat ik in een sneeuwstorm naar New York vlieg en een patiënt op de gevangenisafdeling onderzoek die nergens van wordt beschuldigd...’

‘Als je in Boston kunt opstijgen... Hier is het goed weer, alleen koud.’ Benton keek uit het raam. Buiten was alles grijs.

‘Ik moet nog een dienstplichtig sergeant afhandelen die in Irak gewond is geraakt maar dat pas ontdekte toen hij weer thuis was, en dan ben ik halverwege de middag bij je,’ zei Scarpetta.

‘Vlieg veilig. Ik hou van je.’

Benton verbrak de verbinding en tikte opnieuw eerst op het neer-

waartse en toen op het opwaartse pijltje om alles nog eens door te lezen, alsof de anonieme roddelrubriek, als hij die maar vaak genoeg las, minder stuitend en haatdragend zou zijn. Schelden doet geen pijn, zei Scarpetta altijd. Misschien gold dat voor de middelbareschooltijd, maar niet voor volwassen mensen. Bij hen konden scheldwoorden wel degelijk hard aankomen. Welk afschuwelijk mens kon zoiets schrijven? En hoe had hij of zij dit ontdekt?

Hij pakte de telefoon.

Scarpetta besteedde nauwelijks aandacht aan Bryce toen hij haar naar Logan International Airport bracht. Vanaf het moment dat hij haar thuis had opgehaald, ratelde hij aan een stuk door.

Het was voornamelijk een litanie van klachten over dr. Jack Fielding, om haar nogmaals duidelijk te maken dat terugkeren naar het verleden hetzelfde was als een hond die terugkeerde naar zijn eigen braaksel. Of als de vrouw van Lot, die achteromkeek en veranderde in een zoutpilaar. Bryce maakte irritant vaak Bijbelse vergelijkingen en dat had niets te maken met zijn geloof – als hij al ergens in geloofde – maar waren pareltjes uit een thesis die hij ooit had geschreven over de Bijbel als literatuur.

Haar administratief medewerker hamerde er voortdurend op dat je mensen uit je verleden nooit in dienst moest nemen. Fielding was iemand uit Scarpetta's verleden. Hij had problemen gehad, maar wie niet? Toen ze haar huidige baan had aangenomen en op zoek was naar een tweede man, had ze zich afgevraagd waar Fielding mee bezig was, hem opgespoord en gehoord dat hij niet veel bijzonders deed.

Bentons commentaar was ongewoon mild geweest en misschien een beetje betweterig, en nu begreep ze waarom. Hij had gezegd dat ze op zoek was naar stabiliteit en dat mensen die opzien tegen een verandering vaak een stap achteruit doen in plaats van vooruit. Hij had gezegd dat het begrijpelijk was dat ze iemand wilde inhuren die ze al vanaf het begin van haar loopbaan kende, maar dat het gevaar van achteromkijken was dat je dan alleen zag wat je wilde zien. Dingen die je een veilig gevoel gaven.

Maar de vraag waaróm ze zich niet veilig voelde, had Benton niet gesteld. Haar diepste gevoelens met betrekking tot haar huiselijk leven met hem waren een onderwerp dat hij niet wilde aanroeren,

omdat die nog steeds tegenstrijdig en chaotisch waren. Sinds hun relatie ruim vijftien jaar geleden met overspel was begonnen, hadden ze tot de afgelopen zomer nooit in dezelfde stad gewoond en nooit geweten wat het betekende het dagelijks leven met elkaar te delen. Ze waren zonder poespas in de tuin van haar koetshuis in Charleston, South Carolina, getrouwd en daarna had Scarpetta haar privépraktijk, die ze nog niet lang daarvoor had geopend, moeten sluiten.

Ze waren verhuisd naar Belmont, Massachusetts, om in de buurt te wonen van het McLean, het psychiatrische ziekenhuis waar hij werkte, en haar nieuwe hoofdkwartier in Watertown. Daar had ze de functie aangenomen van hoofd van de gerechtelijke geneeskundige dienst van het noordoostelijke district. Omdat ze nu ook dichterbij New York woonden, had Scarpetta het een goed idee gevonden de uitnodiging aan te nemen van het John Jay College of Criminal Justice om daar gastcolleges te geven, wat betekende dat de lijkschouwer van de NYPD, de New Yorkse politie, en forensisch psychiatrische afdelingen zoals die van het Bellevue hen gratis mochten raadplegen.

‘... ik weet dat het niet iets is waar je naar zou kijken of wat je zelfs maar belangrijk zou vinden maar al weet ik dat het je ergert, ik wil je er wel op wijzen,’ hoorde ze Bryce opeens zeggen.

‘Wat voor belangrijks?’ vroeg ze.

‘O, dank je, je luistert! Ik dacht dat ik alleen tegen mezelf praatte.’

‘Sorry. Zeg het nog eens.’

‘Ik heb na de stafvergadering niets gezegd omdat ik je bij alle drukte van vanmorgen niet lastig wilde vallen. Ik wilde wachten tot je klaar was, dan konden we misschien onder vier ogen met elkaar praten. En omdat niemand iets tegen me zei, dacht ik dat niemand iets had gezien. Dat was maar goed ook, hè? Want Jack was vanmorgen al chagrijnig genoeg. Hij is natuurlijk altijd chagrijnig, daarom heeft hij ook eczeem en valt zijn haar uit. En heb je die korst achter zijn rechteroor gezien? Met de kerst naar huis, dan kom je weer helemaal tot rust.’

‘Hoeveel koppen koffie heb je vandaag gedronken?’

‘Waarom vit je altijd op mij? Dood de boodschapper. Je sluit je af tot wat ik je probeer te vertellen een kritieke massa is geworden

en dan boem, ben ik de schurk, weg boodschapper. Als je langer dan één nacht in New York blijft, laat me dat dan alsjeblieft weten, dan kan ik zo gauw mogelijk voor een vervanger zorgen. Zal ik een afspraak voor je maken met die trainer die je zo goed vindt? Hoe heet hij ook alweer?’

Met een vinger tegen zijn lippen gedrukt dacht Bryce na.

‘Kit,’ gaf hij zichzelf antwoord. ‘Misschien kan hij, als je me binnenkort nodig hebt om in New York je loopjongen te zijn, mij ook onder handen nemen. Zwembandjes.’

Hij kneep in zijn middel.

‘Al heb ik gehoord dat na je dertigste alleen liposuctie nog helpt,’ voegde hij eraan toe. ‘Zal ik eerlijk zijn?’

Hij wierp een blik op haar gezicht en gebaarde met zijn handen alsof die een eigen leven leidden in plaats van een deel van zijn lichaam te zijn.

‘Ik heb hem op het internet opgezocht,’ biechtte hij op. ‘Het verbaast me dat Benton hem bij je in de buurt laat komen. Hij doet me denken aan dinges, hoe heet die vent in *Queer as Folk* ook alweer? Die voetbalheld? Hij reed in een Hummer en was zo macho als wat tot hij een relatie kreeg met Emmett, die volgens iedereen precies op mij lijkt, of andersom, aangezien hij de beroemdheid is. Nou ja, daar kijk jij waarschijnlijk niet naar.’

‘Waarom moet ik de boodschapper doden?’ zei Scarpetta. ‘En hou alsjeblieft ten minste één hand aan het stuur, want we rijden door een sneeuwbus. Hoe sterk was je Starbucks vanmorgen? Ik heb twee bekers op je bureau zien staan, ik hoop niet dat die allebei van vanmorgen waren. Weet je nog dat we het over cafeïne hebben gehad? Dat ik je heb verteld dat het een drug is en daarom verslavend?’

‘Deze keer heeft-ie het alleen gemunt op jou,’ ging Bryce verder. ‘Dat heb ik nooit eerder meegemaakt. Het is heel raar. Meestal heeft-ie het op meer dan één beroemdheid voorzien. De schrijver van die rubriek, wie het dan ook is, dwaalt als een soort geheim agent door de stad en haalt dan een aantal bekende figuren door het slijk. Onlangs was het Bloomberg, enne... Hoe heet ze ook alweer? Dat model dat altijd wordt gearresteerd omdat ze dingen naar mensen gooit? En toen werd zij eruit gegooid, de deur uitgezet bij Elaine’s, omdat ze een vunzige opmerking had gemaakt tegen Charlie Rose. Nee, wacht even. Barbara Walters? Nee, ik ben in de war met iets

wat ik in de *View* heb gezien. Misschien is zij, dat model, achter die zanger van American Idol aan gegaan. Nee, hij was bij Ellen, niet bij Elaine. En het is ook niet Clay Aiken of Kelly Clarkson. Hoe heet die andere dan toch? Ik word helemaal gek van TiVo. Het lijkt wel of de afstandsbediening vanzelf langs de kanalen surft. Heb jij dat ook wel eens?’

De sneeuw sloeg als een zwerm witte muggen tegen de voorruit, terwijl de ruitenwissers op een hypnotiserende manier machteloos heen en weer flitsten. Het verkeer reed langzaam maar gestaag door. Over een paar minuten zouden ze op het vliegveld zijn.

‘Bryce!’ zei Scarpetta op de toon die ze gebruikte wanneer ze hem beval zijn mond te houden en antwoord te geven op haar vraag. ‘Wat voor belangrijks?’

‘Die walgelijke online roddelrubriek, *Gotham Gotcha*.’

Ze had er reclames van gezien op stadsbussen en taxidaken in New York en gehoord dat de anonieme schrijver een vals loeder was. Er werd druk geraden naar zijn identiteit; volgens sommigen was hij zomaar iemand, volgens anderen een journalist die een Pulitzerprijs had gewonnen en zich nu amuseerde door gemene dingen te schrijven en daar veel geld mee te verdienen.

‘Heel gemeen,’ zei Bryce. ‘Ik weet dat dat zijn bedoeling is, maar dit is het soort gemeen dat niet door de beugel kan. Niet dat ik zulke walgelijke dingen lees, maar het spreekt vanzelf dat ik jouw naam op Google heb aangevinkt. Er staat een foto bij, die is nog het ergst. Niet flatteus.’

2

Benton leunde achterover op zijn stoel en staarde naar het uitzicht van lelijke rode bakstenen in grauwe winterlicht.

‘Je klinkt verkouden,’ zei hij door de telefoon.

‘Ik voel me vandaag niet zo lekker. Daarom heb ik je niet eerder teruggebeld. Vraag me niet waaraan we dat gisteravond hebben verdiend. Gerald wil niet eens uit bed komen. En dat bedoel ik niet op een positieve manier,’ zei dr. Thomas.

Ze was een collega in het McLean. En ze was Bentons psychiater. Dat was niet ongewoon. Dr. Thomas, die was geboren in het gebied van de kolenmijnen in West Virginia, zei altijd dat er in ziekenhuizen nog meer incest voorkwam dan onder de heikneuters op het platteland. Artsen behandelden familieleden en vrienden. Ze schreven geneesmiddelen voor aan familieleden en vrienden. Ze bedreven seks met elkaar, maar hopelijk niet met familieleden en vrienden. Soms trouwden ze met elkaar. Thomas was getrouwd met de radioloog in het McLean die op de neurologische afdeling, waar Benton ook zijn praktijk had, de controles uitvoerde van Lucy, het nichtje van Scarpetta. Thomas wist bijna alles van Benton en zij was de eerste aan wie hij had gedacht toen hij een paar maanden geleden had beseft dat hij met iemand moest praten.

‘Heb je de link geopend die ik je heb gemaald?’ vroeg hij.

‘Ja, en ik wil dolgraag weten om wie jij je de meeste zorgen maakt. Want ik denk dat jij dat zelf bent. Wat denk jij?’

‘Ik denk dat ik dan een ongelooflijke egoïst ben,’ antwoordde Benton.

‘Het zou normaal zijn als je je een bedrogen, vernederde echtgenoot zou voelen,’ zei ze.

‘Ik was vergeten dat je in een vroeger leven Shakespeare-actrice bent geweest,’ zei hij. ‘Ik kan me niet herinneren dat ik het ooit iemand zo plechtig heb horen uitdrukken. Maar het klopt niet. Kay is niet vanuit het nest in de armen van een ander gesprongen. Ze is ingepakt. Als ik me een bedrogen echtgenoot zou voelen, had ik dat destijds moeten doen. Maar dat was niet zo. Ik maakte me te veel zorgen om haar. En zeg niet dat de vrouwe te hard protesteert.’

‘Ik zeg dat er geen publiek bij was toen het gebeurde,’ zei Thomas. ‘Misschien lijkt het, als iedereen het weet, eerder een vaststaand feit. Heb je haar verteld wat er op het internet staat? Of wist ze het al?’

‘Ik heb het haar niet verteld en ik weet zeker dat ze het niet heeft gezien, want dan had ze me gebeld om me te waarschuwen. Het is gek, maar zo is ze.’

‘Ja. Kay en haar broze helden met hun lemen voeten. Waarom heb je het haar niet verteld?’

‘Ik wacht op het juiste moment,’ zei Benton.

‘Voor jou of voor haar?’

‘Ze was in het mortuarium,’ zei hij, ‘en ik wilde het haar persoonlijk vertellen.’

‘Laten we eens even teruggaan, Benton. Je hebt haar vanmorgen in alle vroegte gesproken, vermoed ik. Dat doen jullie, wanneer jullie niet bij elkaar zijn, toch altijd?’

‘Ja, we hebben elkaar vanmorgen gesproken.’

‘En toen je haar vanmorgen sprak, wist je al wat er op het internet stond, omdat Lucy je al had gebeld. Wanneer was dat? Om een uur vannacht, omdat je hypomanische aangetrouwde nichtje een alarmbel in haar computer heeft geprogrammeerd om haar, zoals bij de brandweer, te wekken wanneer een van haar zoekmachines haar waarschuwt voor een brand in cyberspace.’

Dr. Thomas maakte geen grapje. Lucy had inderdaad een alarmsysteem in haar computer dat haar waarschuwde wanneer een van haar zoekmachines iets vond wat ze hoorde te weten.

‘Ze belde me om middernacht, meteen nadat dat verdomde bericht was gepost,’ zei Benton.

‘Maar ze heeft Kay niet gebeld.’

‘Gelukkig niet, en toen ik zei dat ik Kay zou inlichten, legde ze zich daarbij neer.’

‘Wat je niet hebt gedaan,’ zei dr. Thomas. ‘Dat is waar we het in feite over hebben. Je hebt vanmorgen vroeg met Kay gepraat en hoe lang wist je toen al dat dat verhaal op het internet stond? Toch heb je niets gezegd. Je hebt nog steeds niets gezegd. Ik geloof er niets van dat dat is omdat je het haar persoonlijk wilt vertellen. Helaas is de kans groot dat ze het nu van iemand anders hoort, als dat al niet is gebeurd.’

Benton zuchtte zacht, heel diep. Hij kneep zijn lippen open en vroeg zich af wanneer hij zijn zelfvertrouwen had verloren en daardoor niet meer in staat was zijn omgeving in te schatten en daar op de juiste manier op te reageren. Vroeger had hij anderen altijd met één blik of na een paar woorden kunnen taxeren. Scarpetta noemde dat zijn favoriete nummer. Hij maakte kennis met iemand of hoorde iemand iets zeggen en had die persoon meteen door, en hij had het zelden mis.

Maar deze keer had hij het gevaar niet zien aankomen en hij begreep nog steeds niet hoe hij zo stom had kunnen zijn. Hij had gezien dat Pete Marino de laatste paar jaar steeds kwader en gefrus-

treerder was geworden en hij had geweten dat het een kwestie van tijd was voordat Marino's zelfhaat en woede het kookpunt zouden bereiken. Maar hij was er niet bang voor geweest. Hij had Marino niet belangrijk genoeg gevonden om daar angst voor te hebben. Hij had er waarschijnlijk nooit bij stilgestaan dat Marino een penis had, tot die een wapen was geworden.

Achteraf gezien, was het onbegrijpelijk. Terwijl bijna niemand in staat was om verder te kijken dan Marino's ruwe machogedrag en opvliegendheid, was dat recept voor Benton dagelijkse kost. Seksueel geweld was, hoe dat ook tot uiting kwam, de werkverschaffing van forensisch psychologen.

'Als ik aan hem denk, krijg ik moordneigingen,' zei Benton tegen Thomas. 'Daar zal ik natuurlijk niet aan toegeven. Maar ik denk er wel over na, op allerlei manieren. Ik dacht dat ik het hem had vergeven en was trots op mezelf, echt trots, vanwege de manier waarop ik ermee om ben gegaan. Wat zou er zonder mij van hem terecht zijn gekomen? Ik heb me voor hem uitgesloofd, en nu wil ik hem vermoorden. Lucy wil hem ook vermoorden. Die vermelding van vanmorgen heeft het vuurtje weer opgestookt en nu weet iedereen het. Nu is het net alsof het opnieuw is gebeurd.'

'Of misschien pas voor het eerst. Het dringt nu pas echt tot je door.'

'O, toen is het ook tot me doorgedrongen, hoor,' zei Benton.

'Maar het is iets anders als je het op internet leest en weet dat een miljoen andere mensen het ook lezen. Dat is een andere werkelijkheid. En nu heb je pas een emotionele reactie. Hiervoor was het een verstandelijke reactie. Om jezelf te beschermen, verwerkte je het alleen in je hoofd. Ik denk dat dit een doorbraak betekent, Benton. Wel een heel vervelende, en dat spijt me.'

'Hij weet niet dat Lucy in New York woont, en als ze hem ziet...'
Benton riep zichzelf een halt toe. 'Nee, dat is niet waar. Ze zou niet meer overwegen hem te doden, want dat idee heeft ze verworpen. Dat wil ze allang niet meer. Ze zou hem niet doden, dat kan ik je verzekeren.'

Benton keek naar de grijze lucht, die de rode kleur van de oude bakstenen gebouwen doffer maakte, en toen hij ging verzitten en over zijn kin wreef, rook hij zijn eigen mannelijke geur en voelde hij zijn baardstoppels, die volgens Scarpetta net zand leken. Hij was

de hele nacht opgebleven en niet naar huis gegaan. Hij moest nodig douchen en zich scheren, en hij had honger en slaap.

‘Soms verbaas ik me over mezelf,’ vervolgde hij. ‘Als ik zoiets zeg over Lucy is dat letterlijk een oordeel over en een verwijzing naar het verknipte leven dat ik leid. De enige die hem nooit wilde vermoorden, is Kay. Ze denkt nog steeds dat het op de een of andere manier haar schuld was en dat maakt me erg boos. Heel erg boos. Daarom wil ik er niet met haar over praten en daarom heb ik waarschijnlijk niets gezegd. De hele wereld kan het verdomme op dat verdomde internet lezen. Ik ben moe. Ik ben de hele nacht bezig geweest met iemand over wie ik je niets kan vertellen, iemand die een groot probleem gaat worden.’

Hij wendde zijn gezicht af van het raam en staarde niets ziend voor zich uit.

‘Eindelijk komen we een stap vooruit,’ zei dr. Thomas. ‘Ik heb me vaak afgevraagd wanneer je eindelijk eens zou ophouden je als een heilige te gedragen. Je bent razend en geen heilige. Heiligen bestaan trouwens niet.’

‘Razend, inderdaad. Ik ben razend.’

‘Op haar.’

‘Op haar, ja,’ gaf Benton toe, en daar schrok hij van. ‘Ik weet dat het niet eerlijk is. Grote goedheid, zij is degene die het is aangedaan. En daar had ze natuurlijk niet om gevraagd. Ze werkte al jaren met hem, dus waarom zou ze hem niet binnenlaten toen hij dronken en helemaal de kluts kwijt was? Dat doen vrienden. En ook al wist ze wat hij voor haar voelde, dat betekent nog niet dat het haar schuld was.’

‘Hij wilde al vanaf het begin met haar naar bed,’ zei dr. Thomas. ‘Net als jij. Hij werd verliefd op haar. Net als jij. Ik vraag me af wie van jullie tweeën het eerst verliefd op haar werd. Jullie hebben haar ongeveer tegelijkertijd leren kennen, toch? In 1990.’

‘Dat hij met haar naar bed wilde, ja, dat was al heel lang zo. Hij voelde op die manier voor haar en zij deed haar best daar geen aandacht aan te schenken en hem niet op zijn ziel te trappen. Ik kan hier zitten en die hele situatie analyseren, maar helpt dat?’

Benton keek weer uit het raam en praatte tegen de bakstenen.

‘Ze had niets anders kunnen doen,’ zei hij. ‘Wat hij haar aan deed, was in geen enkel opzicht haar schuld. En in een heleboel op-

zichten was het ook niet zijn schuld. Als hij nuchter was geweest, zou hij het nooit hebben gedaan. Geen sprake van.'

'Dat klinkt alsof je het zeker weet,' zei dr. Thomas.

Benton wendde zich af van het raam en staaarde naar het scherm van zijn computer. Toen keek hij weer uit het raam, alsof de loodgrijze lucht betekenis voor hem had, een metafoor was. Hij trok de paperclip van een tijdschriftartikel dat hij aan het redigeren was en niette opeens woedend de bladzijden aan elkaar. Waarschijnlijk zat de American Psychological Society helemaal niet te wachten op het zoveelste verdomde onderzoeksrapport over emotionele responsen op groepen maatschappelijke buitenbeentjes. Iemand van Princeton had verdomme onlangs bijna hetzelfde verhaal gepubliceerd als dit van hem. Hij boog de paperclip recht. Het was een hele kunst dat te doen zonder dat je kon zien dat hij verbogen was geweest. Uiteindelijk braken ze altijd in tweeën.

'Dat juist ik me zo irrationeel gedraag,' zei hij. 'Zo impulsief. Want dat doe ik. Al vanaf het begin. In alle opzichten irrationeel en daar moet ik nu voor boeten.'

'Moet jij ervoor boeten omdat andere mensen nu weten wat je vriend Pete Marino met haar heeft gedaan?'

'Hij is mijn vriend niet.'

'Ik dacht dat hij je vriend was. Ik dacht dat jij hem als je vriend beschouwde,' zei dr. Thomas.

'We zijn nooit met elkaar opgetrokken. We hebben niets gemeen. Kegelen, motoren, naar voetbal kijken en bier drinken. Nou ja, dat laatste niet meer. Dat is Marino, maar dat ben ik niet. Nu ik erover nadenk, kan ik me zelfs niet herinneren dat we ooit ergens samen hebben gegeten, met z'n tweeën. In al die twintig jaar. We hebben niets gemeen. We zullen nooit iets gemeen hebben.'

'Hij komt niet uit een rijke familie in New England. Hij heeft niet gestudeerd, hij is nooit profiler bij de FBI geweest. Hij is geen lid van de geneeskundige faculteit van Harvard. Bedoel je dat?'

'Ik wil geen snob zijn,' zei Benton.

'Blijkbaar hebben jullie Kay gemeen.'

'Niet op die manier. Zover is het nooit gekomen,' zei Benton.

'Hoever had het dan moeten komen?'

'Ze heeft me verteld dat het nooit zover is gekomen. Hij deed andere dingen. Toen ze zich eindelijk in mijn bijzijn uitkleedde, kon

ik zien wat hij had gedaan. Ze had een dag of twee allerlei smoesjes bedacht. Gelogen. Maar ik wist donders goed dat ze niet de achterklep van de auto op haar polsen had laten vallen.'

Benton dacht aan de blauwe plekken, zo donker als onweerswolken en precies op de plaatsen waar iemand haar zou vasthouden als hij haar met haar handen op de rug tegen de muur zou drukken. Ze had geen uitleg gegeven toen Benton eindelijk haar borsten zag. Niemand had ooit eerder zoiets met haar gedaan, en behalve bij patiënten had hij zoiets nooit eerder gezien. Toen hij op het bed naar haar had zitten kijken, had hij zich gevoeld alsof een kwaadaardige gek de vleugels van een duif had gerukt of een onschuldig kind had afgeranseld. Hij had zich voorgesteld hoe Marino had geprobeerd haar te beffen.

'Heb je ooit het gevoel gehad dat hij je rivaal was?' De stem van dr. Thomas klonk van heel ver terwijl Benton de stigmata voor zich zag die hij wilde vergeten.

'Ik denk,' hoorde hij zichzelf zeggen, 'dat het geen goed teken is dat ik wat hem betreft nooit veel heb gevoeld.'

'Hij bracht heel wat meer tijd met Kay door dan jij,' zei Thomas. 'Dat zou sommige mensen het gevoel kunnen geven dat hij een rivaal was. Iemand zou zich daardoor bedreigd kunnen voelen.'

'Kay heeft zich nooit tot hem aangetrokken gevoeld. Zelfs als hij de laatste persoon op aarde was, zou ze nog niet verliefd op hem worden.'

'Ik denk dat we dat pas met zekerheid kunnen zeggen als zij daadwerkelijk de laatste twee mensen op aarde zouden zijn. Kortom, dat zullen we nooit weten.'

'Ik had haar beter moeten beschermen,' zei Benton. 'Dat is iets wat ik kan, mensen beschermen. Mensen van wie ik hou, mezelf en mensen die ik niet ken. Dat maakt geen verschil. Daarin ben ik een expert, anders was ik allang dood geweest. En dat geldt ook voor anderen.'

'Ja, meneer Bond, maar je was die avond niet thuis. Je was hier.'

Thomas had hem net zo goed een stomp in zijn maag kunnen geven. Benton gaf geen kik, maar zijn adem stakte. Hij boog de paperclip heen en weer tot die brak.

'Geef je jezelf de schuld, Benton?'

'Daar hebben we het al eerder over gehad. En ik heb niet geslapen,' antwoordde hij.